

Arrest

**nr. 65 803 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 december 2009 en dient een asielaanvraag in op dezelfde dag.

Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 januari 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) waar verzoeker werd gehoord op 21 maart 2011.

Op 5 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Faisalabad (Pakistan). U zou vanaf januari 2003 tot juli 2007 gewerkt hebben voor "AYUB Textile" als IT manager. Sinds 2007 zou u een actief lid zijn van de Pakistan Muslim League Qaid-e-Azam ("PML-Q"). U zou voornamelijk op de computer werken. Tijdens de verkiezingen van februari 2008 heeft u affiches en opnames gemaakt voor de partij. Na de verkiezingen zou u zijn lastig gevallen door Pakistan Muslim League Nawaz ("PML-N"), volgens u echter zonder erg. Op 19 augustus 2008 kwam de politie naar uw huis. De politie vertelde tegen uw moeder dat u niet voor "PML-Q" mocht werken. U moeder belde naar uw vader. Uw vader belde u en zei dat u niet naar huis mocht gaan. Eind augustus 2008 zou u met een vriend cola zijn gaan kopen, toen u door twee mensen op motors bent tegen gehouden. Eén van hen haalde een pistool te voorschijn. U dacht dat het dieven waren en u gaf uw beide gsm's en portemonnee af. U kende hun gezichten maar niet hun namen. Eén van hen heeft u geslagen op uw mond. De volgende ochtend bent u samen met een vriend naar de tandarts gegaan. U hebt geen klacht ingediend bij de politie aangaande bovenstaand voorval. U kende deze mensen niet. Op 8 mei 2009 ging u met de auto van Lahore naar Faisalabad samen met een vriend. Een jeep was uw auto aan het volgen en één van hen in de jeep trok een pistool en beschoot jullie. Uw vriend werd doodgeschoten, uzelf kon uw leven redden nadat u in een kanaal was gevallen. U hebt geen klacht ingediend omdat u niet in staat was om iets te doen omdat u uw vriend was verloren. Na 8 mei 2009 verhuisde u van Jianq naar Ugare en dan naar een andere provincie. Nadien woonde u in Lahore en had u geen problemen meer. In Lahore zorgden twee mensen voor u want uw mentale toestand was niet goed. U kreeg medicijnen om te kalmeren. U zou niet ergens anders kunnen verblijven omdat toen u voordien in Sind verbleef in een internetcafé iemand vroeg of u Qamar was. Deze persoon ging naar buiten, u volgde hem en zag nog mensen in een jeep zitten met wapens. Toen liep u weg. Uw oom M. heeft uw vlucht georganiseerd op 30 november 2009. Eind december om 04.30 uur s' ochtends bent u naar de luchthaven van Lahore gereisd. Van daaruit bent u naar Qatar gevlogen en van Qatar naar Milaan. Aan de luchthaven stond een auto te wachten die u naar een appartement bracht. De dag erna stopten twee mensen u in een vrachtwagen. Deze twee mensen reden met hun auto achter de vrachtwagen. Na anderhalf uur rijden hebben ze u uit de vrachtwagen gehaald en reed u samen verder naar een huis waar u verbleef tot 6 december 2009. Dan bent u vertrokken naar een ander huis waar u tot 15 december 2009 verbleef. Op 15 december 2009 heeft de smokkelaar u naar België gebracht, waarna u asiel heeft aangevraagd. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: diploma's, een studentenkaart, een usb kaartlezer en een cd-rom met fragmenten uit een journaal, kopie identiteitskaart, overlijdensakte, syllabus, thesis, documenten in verband met werk, een curriculum vitae en een aanbevelingsbrief.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde dat u sinds 2007 een actief lid was van de Pakistan Muslim League Qaid-e-Azam ("PML-Q") (zie gehoorverslag CGVS p.8). Echter beweerde u dat u sinds 1 februari 2008, met name vijf dagen voor de verkiezingen, geen activiteiten meer uitvoerde voor de partij (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het is in dit licht dan ook bevreemdend dat de politie u zou zoeken in augustus 2008 en dat u op 8 mei 2009 nog steeds problemen hebt gekend (zie gehoorverslag CGVS p.14-15). U legde van dit schietincident op 8 mei 2009 ook geen enkel document voor. Zelfs als u enige band hebt met de "PML-Q" is uw politiek profiel dermate laag dat het weinig geloofwaardig is dat u in mei 2009 nog steeds werd lastig gevallen om die reden. Immers verklaarde u dat u pas sinds 2007 lid bent van de "PML-Q" (zie gehoorverslag CGVS p.8). Daarenboven werkte u vooral op de computer. Tijdens de verkiezingen ontwierp u affiches en maakte u opnames (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). Zoals in bovenstaande opmerkingen al vermeld, voerde u geen activiteiten meer uit voor de partij sinds 1 februari 2008.

Bovendien zijn er geen enkele van uw familieleden actief in de politiek. U of uw familie heeft/hebben ook nooit zelf deelgenomen aan verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS p.10). U kan ook geen enkele relevante documenten voorleggen die uw band bevestigen met de "PML-Q".

Het feit dat u pas begin/eind december 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.5) besloot uw land te verlaten, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. U verliet uw land immers zes maanden na het laatste beweerde vervolgingsfeit. Daarenboven maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. U hebt geen klacht ingediend tegen het incident waarbij u bent geslagen. Uw verklaring hiervoor dat de politie u dan zou oppakken en vermoorden en dit zou afdoen als een incident, berust enkel op vermoedens (zie gehoorverslag p.14). De reden die u aanhaalde waarom u zich niet elders probeerde te vestigen,

namelijk dat u op verschillende plaatsen hebt verbleven en dat ze u overal konden vinden is niet afdoende (zie gehoorverslag p.16). In Lahore had u geen problemen (zie gehoorverslag p.15).

Er zijn enige incoherenties en vaagheden in uw verhaal die uw asielaanvraag op die manier enigszins ondermijnen. Zo stelt u eerst dat u pas eind december 2009 bent gevlucht uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.5). Daarna verklaarde u dat u begin december, met name drie december 2009 al op de vlucht was (zie gehoorverslag CGVS p.5-6). Zo beweerde u dat nadat u geslagen werd, u naar de tandarts bent gegaan, maar eerst vertelde u dat het 's avonds was. Vervolgens verklaarde u dat u 's ochtends naar de tandarts ging (zie gehoorverslag CGVS p.14).

U verklaarde dat u uw paspoort en identiteitskaart heeft achtergelaten in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.10). U hebt nog contact met uw moeder en oom in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.4). Het is dus mogelijk dat zij een kopie opsturen van uw identiteitskaart en paspoort. U verklaarde ook meermaals dat u ze ons zou bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.17). Tot op heden heeft CGVS geen kopie ontvangen van uw paspoort. Daarbij merkt het CGVS op dat uw advocaat verklaart dat u een kopie van uw paspoort voorlegt, terwijl het een kopie van uw identiteitskaart betreft. U wil/kan uw paspoort niet voorleggen, dit doet vermoeden dat u onder uw eigen paspoort heeft gereisd. Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling dat uw verklaringen over uw reisdocument ongeloofwaardig zijn (zie gehoorverslag CGVS p.11). Zo blijkt dat u helemaal geen gegevens kende van het door u gebruikte paspoort voor uw reis naar Europa. U kende noch de naam vermeld in het paspoort, noch de geboortegegevens (zie gehoorverslag CGVS p.12). Over het visum waarmee u reisde kon u evenmin enige informatie geven (zie gehoorverslag p.12). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het ongeloofwaardig dat u zulke reis ondernam zonder meer gegevens over dat paspoort te kennen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw documenten betreffende uw studie (diploma's, studentenkaart, thesis, aanbevelingsbrief en syllabus) en werk wijzen enkel op het feit dat u hebt gestudeerd van 2002 tot en met 2007 en dat u hebt gewerkt van 2003 tot 2006, zaken die hier niet ter discussie staan. Ook uw identiteit staat hier niet ter discussie. Uw curriculum vitae, cd-rom en usb kaartlezer brengen niets bij aan uw asielverhaal. U verklaarde zelf dat u niet te zien was op de cd-rom en usb kaartlezer (zie gehoorverslag CGVS p.11). De overlijdensakte brengt eveneens niets bij aan uw asielverhaal omdat dit een algemene en niet-ingevulde overlijdensakte betreft. Zo dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw asielrelaas, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet dienstig zijn om de bestreden beslissing te verantwoorden. Verzoeker meent dat de weigering van de vluchtelingenstatus, gesteund op het niet aantonen van het actief lidmaatschap van de PML-Q, het pas verlaten van Pakistan enkele maanden na het laatste incident in Sind, het niet aantonen dat hij eind augustus 2008 geslagen is door militanten van de PLM-N in Faisalabad, het niet aantonen van de beschieting op 8 mei 2009 waarbij zijn vriend om het leven kwam, het niet aantonen te zijn aangeklampt door een onbekende persoon die verzoeker leidde naar een jeep met zwaarbewapende militanten van de PML-N, niet wordt verantwoord door deze motieven. Hij meent dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in zijn hoofde.

Verzoeker herhaalt dat hij na de parlementsverkiezingen van februari 2008 tot enige tijd voor zijn vertrek uit Pakistan werd lastiggevallen door militanten van de overwinnaars van deze parlementsverkiezingen. Hij meent dat hem niet kan worden verweten dat hij geen klacht heeft ingediend omdat dit dan diende te gebeuren bij personen die werkzaam zijn en onder de directe invloedssfeer verkeren van de daders van de vervolgingen. Verzoeker stelt dat hij Pakistan niet eerder kon verlaten dan eind november 2009 omdat zijn mentale toestand slecht was, hij werd verzorgd en kreeg medicatie om te kalmeren.

Verzoeker benadrukt tevens dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is en wijst erop dat hij de speelbal was van de mensensmokkelaars.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe documenten toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij sinds 1 februari 2008 geen activiteiten meer uitvoerde voor de PML-Q en het bevreemdend is dat de politie hem zou zoeken in augustus 2008 en dat hij in mei 2009 nog steeds problemen zou hebben gekend, terwijl zijn politiek profiel dermate laag is, verzoeker legt geen relevante documenten voor die zijn band met de PML-Q bevestigen (ii) het feit dat verzoeker pas in december 2009 het land verliet, de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging relativeert en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst en dat hij zich niet elders in zijn land zou kunnen vestigen (iii) incoherenties en vaagheden in zijn relaas de asielaanvraag ondermijnen, meer bepaald inzake de datum van zijn vlucht en het ogenblik waarop hij naar de tandarts ging (iv) verzoeker geen paspoort wil of kan voorleggen en zijn verklaringen over zijn reisdocument ongeloofwaardig zijn, wat doet vermoeden dat hij onder zijn eigen paspoort heeft gereisd en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van aard zijn deze appreciatie om te buigen.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 april 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Verzoeker stelt dat de reden waarom hij Pakistan niet eerder dan eind november 2009 verlaten heeft, is dat zijn mentale toestand slecht was en dat hij verzorgd werd door personen die hem tevens medicatie gaven om hem te kalmeren. Deze uitleg *post factum* van verzoeker kan echter geen afbreuk doen aan het motief dat het feit dat verzoeker pas in december 2009 het land verliet, de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging relativeert en vooral dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst en dat hij zich niet elders in zijn land zou kunnen vestigen.

De Raad merkt op dat verzoeker buiten het voorgaande niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te ontkrachten. Hij beperkt zich immers tot een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, een samenvatting van wat de verwerende partij heeft geoordeeld in de bestreden beslissing en het tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij zonder evenwel zelf concrete feiten of elementen aan te brengen die dit standpunt zouden kunnen weerleggen. De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET